

DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 11. årgang. ISSN: 2446-0079

Læs Den smalle bog fast

Den smalle bogs skribenter

Kontakt og kolofon

mandag den 9. marts 2026

Livet i lilla

At tælle til lilla. Om løgn, ensomhed og absolut gehør

Louise Juhl Dalsgaard

Forlaget Alhambra 2025

Af Carina Wøhlk

At tælle til lilla. Det er da umuligt. Man kan ikke tælle til en farve. Eller kan man? Måske bærer titlen på et håb. At det umulige alligevel kan lade sig gøre. At de lilla farvestrejf kan gøres op for den, der vover at slå øjnene op og lægge blå og rød sammen.

Ordene skaber forventning om noget poetisk. Og poesi skal ikke nødvendigvis forstås, men fattes på et dybere plan. Sådan er det – ”der er forskel på at forstå og på at fatte, sådan som der også er forskel på at tælle til ti og at tælle til lilla” (se s. 30).

Bogen med den kryptiske titel er skrevet af Louise Juhl Dalsgaard, som har flere bøger bag sig med stadig større opmærksomhed omkring dem. Hun underviser til daglig i skrivekunst – og det kan læseren mærke. Hendes sætninger bærer præg af stærk sproglig bevidsthed.

At tælle til lilla præsenteres som en essaysamling. Otte forskellige og alligevel forbundne essays fører ind i forfatterens univers, ind i funderinger og erindringer fra et broget liv.

Ufrivillig barnløshed

Læseren bringes vidt omkring – videre end løgn, ensomhed og absolut gehør, som undertitlen angiver. Også spiseforstyrrelse, barnløshed og mere overordnede emner som natur og sprog udfoldes livsklogt.

Der er mange temaer at spejle sig i. Louise Juhl Dalsgaard er generøs. Hun giver ud af både viden og livsdetaljer og lader læseren komme tæt på. Helt derind, hvor det gør rigtigt ondt. Derinde åbner det bærende tema sig som et væskende sår: At forfatteren ”aldrig lykkedes med at få et barn” (se s. 27). Sådan skriver hun det flere gange – at hun ikke lykkedes.

Det prikker i hjertet at læse. For underteksten er jo, at hun mislykkedes. At hun udpinte sin krop så meget, at den ikke var i stand til at undfange et barn. At hun ikke kunne, hvad hun gerne ville. Og det er vel ret beset grunddefinitionen på lidelse.

Louise Juhl Dalsgaard er belæst. Hun sender litterære hilsner og strør om sig med citater fra både skøn- og faglitteratur. Hun er indsigtfuld – og bag den intellektuelle styrke bølger et skrøbeligt stof, der er lige ved at falde fra hinanden. Det er det stof, hun er gjort af.

I skrøbeligheden er trukket tråde af ensomhed. ”Den ensomhed, der kommer af at være hverken-eller-både-og, det er derfra, jeg skriver” (se s. 114.). Bliv dér, fristes læseren til at udbryde. For hun skriver fantastisk. Måske fordi hun kan ”tælle til lilla, til hestenes ånde på marken i frostvej. Til vingummiflæsk og akilleshæl og klithedegræs (se s. 141).

Men forfatteren vil tydeligvis gerne hæve sig over ensomheden. Som hun formulerer det: ”sprogets primære formål er at danne relationer” (se s. 162). I sin ensomhed leger hun sublimt med sproget. Hun leger, men i legen er hun drevet af alvorlig længsel efter tilhørsforhold – og her kommer drømmen om moderskab så ind i billedet igen.

Rent æstetisk er At tælle til lilla en fryd for øjet. Omslaget er naturligtvis lilla. Og det grafiske udtryk er enkelt og klart. Lige så lysende som bogens indhold. Det er sådan en bog, der bliver siddende i læseren længe. Som en smuk påmindelse om, at livet ikke bare er sort eller hvidt. Det er også lilla – og kan tælles på lige så mange hænder, som du har kærlighed til.

Indsendt af [Jakob Brønnum](#)

Etiketter: [boganmeldelse](#)

Ingen kommentarer:

[Start](#)

[Ældre opslag](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)